

Sygn. akt II Ka 319/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Grażyna Artymiak

Protokolant: Aleksandra Baczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 lipca 2014 r.

sprawy **A. G. (1)**

obwinionej o wykroczenie z art. 98 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 10 kwietnia 2014 r., sygnatura akt II K 1917/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę **przekazuje** do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie

Sygn. akt II Ka 319/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 2 lipca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2014 r. (sygn. akt II W 1917/13) uznał obwinioną A. G. (2) za winną popełnienia czynu zabronionego z art. 98 kw, polegającego na tym, że obwiniona w dniu 9 października 2013r. około godziny 15.08 w R. na parkingu M. Hall przy ul. (...) kierując pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...) w wyniku niezachowania szczególnej ostrożności wyjeżdżając z parkingu podziemnego M. Hall włączając się do ruchu nie ustąpiła pierwszeństwa doprowadzając do potrącenia pieszej, w wyniku czego piesza doznała obrażeń ciała w myśl art. 157 § 2 kk, czynem swoim spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa poza drogą publiczną.

Za tak przypisany czyn na podstawie art. 98 kw Sąd wymierzył obwinionej karę 200zł grzywny. Natomiast na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zwolnił obwinioną od ponoszenia kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa, a na podstawie 17 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił obwinioną od ponoszenia opłaty.

Wyrok Sądu Rejonowego zaskarżyła obwiniona zarzucając:

- obrazę przepisów postępowania mającą bezpośredni wpływ na treść rozstrzygnięcia, a w szczególności art. 4 i 7 kpk poprzez: dowolne ustalenie stanu faktycznego przejawiające się tym, że uznano iż włączyła się do ruchu wyjeżdżając z parkingu podziemnego, co nie jest prawdą, gdyż cały czas poruszała się drogą oznaczoną znakiem „strefa ruchu” obejmującym zarówno teren parkingu naziemnego, jak i podziemnego galerii (...),

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że miała możliwość uniknięcia zdarzenia, co jest nieprawdą, gdyż Sąd na podstawie posiadanych dowodów, bez uzyskania opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego nie mógł jednoznacznie stwierdzić tego faktu.

W konsekwencji Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie jej od zarzucanego jej czynu, ewentualnie przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionej zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że nie budzą wątpliwości samego zdarzenia, które miało miejsce w dniu 9 października 2013r. około godziny 15.08 w R. na parkingu M. Hall przy ul. (...), w szczególności kierowania przez obwinioną A. G. (2) pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...), przechodzenia pieszej przez parking i samego jej potrącenia i doznania obrażeń ciała. Te okoliczności, na podstawie zebranych dowodów - zgodnych wyjaśnień obwinionej i zeznań pokrzywdzonej, oraz pozostałego materiału dowodowego - prawidłowo ustala Sąd Rejonowy, a Skarżąca nie kwestionuje. Sporne pozostają natomiast wnioski co do prawnokarnej oceny zachowania obwinionej i pokrzywdzonej.

Sąd za oskarżycielem przyjmuje, nie wskazując podstaw takiego ustalenia, że zdarzenie miało miejsce poza drogą publiczną. Nie odnosi się, czy w miejscu zdarzenia była tzw. „strefa ruchu”, czy też nie. W tym zakresie, przy braku wykazania istotnych dla czynionych ustaleń i ocen okoliczności w pisemnym uzasadnieniu, nie sposób nie przyznać racji Skarżącej, która zarzuca obrazę przepisów postępowania w zakresie obiektywnej i swobodnej oceny dowodów, która w jej ocenie miała wpływ na treść rozstrzygnięcia. Obraza wskazywanych przepisów postępowania prowadzić mogła do błędów w ustaleniach faktycznych, które następnie stały się podstawą wyciąganych wniosków, co do realizacji przez obwinioną znamiona zarzucanego jej wykroczenia i jej zawinienia.

Podzielić należało zarzuty Skarżącej odnośnie niezbędności przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego. Sąd Rejonowy z naruszeniem art. 170 § 2 kpk w zw. z art. 39 § 1 kw oddalił wniosek obwinionej o dopuszczenie tego dowodu, jedynie wskazując, że zebrany materiał dowodowy jest wystarczający do wyjaśnienia wszystkich okoliczności przedmiotowego zajścia. Podczas gdy teza postawiona przez obwinioną ani nie została udowodniona zgodnie z jej twierdzeniem, ani też okoliczność, która miałaby zostać udowodniona nie pozostawała bez znaczenia dla rozstrzygnięcia, na co wskazywałaby podstawa prawna oddalenia wniosku dowodowego (art. 170 § 1 pkt 2 kpk). W tym z pozoru prostym stanie faktycznym, niezbędna jest ocena prawidłowości techniki jazdy obwinionej oraz poprawności poruszania się pieszej, a przede wszystkim udzielenie odpowiedzi na postawiony w apelacji zarzut obwinionej, że nie miała możliwości uniknięcia zdarzenia. Należy w sposób niewątpliwy ustalić, czy przy zachowaniu pieszej obwiniona nie widziała jej, bo nie mogła, gdyż piesza znajdowała się w tzw. martwym punkcie, czy też dlatego, że niewłaściwie obserwowała miejsce, gdzie się poruszała, a przede wszystkim, czy miała możliwość zatrzymania pojazdu, czy zmiany toru jego ruchu, tak by uniknąć potrącenia pieszej.

Mając na względzie powyższe okoliczności, na podstawie art. 437 § 2 kpk, art. 449 kpk i art. 456 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie do ponownego jej rozpoznania.

Nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie, przy ponownym jej rozpoznaniu Sąd powoła biegłego, który oceni na podstawie materiału dowodowego poprawność poruszania się uczestników zdarzenia, respektowanie przez obwinioną i pieszą zasad ruchu drogowego obowiązujących w miejscu zdarzenia oraz wypowie się odnośnie możliwości uniknięcia potrącenia pieszej przez kierującą samochodem marki S. (...) o nr rej (...). Ponieważ przeprowadzone dowody w toku postępowania sądowego w pozostałym zakresie nie były przyczyną uchylenia orzeczenia w toku ponownego rozpoznania sprawy można odstąpić od bezpośredniego przesłuchania świadków. Przy uwzględnieniu powyższych uwag, po uzupełnieniu materiału dowodowego, Sąd dokona oceny dowodów, na ich podstawie poczyni ustalenia faktyczne i dokona ich prawnokarnej oceny, pamiętając o zakazie reformationis in peius.